

2. A te isteni felségedet / E földön mindenek áldják,
És dicsőséges szent nevedet / Énekléssel magasztalják.
Jertek, és ezt jól meglássátok, / Minden jól ide figyelmezz:
Istennek mily csudálatosok / Dolgai az emberekhez.
3. A tengert és a folyóvizet / Megszárazsítja, hogy a népnek
Lábuk szárazon általmehet, / Min szíveink örvendeznek.
Országá megmarad örökké, / Szeme lát minden népeket,
Akik feltámadnak ellene, / Előmenetük nem lehet.
4. Áldjátok a mi Istenünket / E földön, minden emberek,
Dicsérjétek az ő szent nevét / Nagy zengéssel, minden népek.
Mert életünket ő megadá / Az ő nagy kegyességéből,
Lábainkat meggyámolítá, / Oltalmazván eleséstől.
5. De minket igen megpróbáltál, / Megkeserítettél, Isten.
Megolvasztottál, tisztítottál, / Mint ezüstöt, a nagy tűzben.
Minket, te szegény szolgálodat / Adtál ellenség törében,
Kik hevederrel tagjainkat / Megkötözték nagy erősen.
6. Mi fejünkre népet ültettél, / Mint a barmok, terhelgettünk;
Nagy árvizet ránk eresztettél, / Sebes tűzön általmentünk.
De te kihoztál, Uram, minket, / Megenyhítettél, nyugtattál,
Templomodban azért tégedet / Dicsérlek szép áldozattal.
7. Jertek, halljátok, hadd beszéljem / Tinéktek, istenfélőknek,
Amiket Isten tett énvélem, / Mily kegyesen tett lelkemnek!
Hogy szájjammal hozzá kiálték, / Ottan meghallgata engem,
Azért beszédével nyelvemnek / Mindenkor őtet dicsérem.
8. Légyen áldott a nagy Úr Isten / Az ő nagy kegyességéért,
Ki meghallgatott kérésemben, / És kegyelmesen hozzám tért!